

Josip Bratulić

Riječi na sprovodu s. Agnezije Pantelić

Poštovani časni oci svećenici, časne sestre!

Prijateljice, prijatelji, kolegice i kolege!

Kad se zauvijek rastajemo od dragih i znamenitih osoba, ističemo s pravom njihove osobine i zasluge - njima kao zahvalu, nama kao uzor i poticaj za nasljeđivanje. Rastanak s dragim osobama zovemo i oproštaj: na dugom putu molimo da nam se oprostí sve ono što smo svjesno, ili nesvjesno jedni drugima učinili, da bismo čisti i neopterećeni stigli pred lice Gospodnje.

Marija Pantelić, sestra Agnezija, bila je znanstvenica, a to znači i javna osoba utoliko što se bavila znaností, i to uzorno, ali i zato što je njezin rad na području naše znanosti, humanističkoga usmjerenja, bio javan, podložan raspravi i kritici, tj.

prosuđivanju. Kao skromna časna sestra radije je stajala po strani od onoga predstavljanja znanstvenih dostignuća i isticanja zasluga, nego da se pojavljuje pred javnošću, pa čak i onda kad su neki željeli da se ona oglasi, braneći i svoj znanstveni rad i svoju struku.

Danas se govorilo, i govorit će se kasnije, o važnosti i značenju njezinoga znanstvenoga rada. Analitički je obradila brojne misale i brevijare, i dala uzorak kako se to dobro i korisno obavlja; otkrila je djelatnost glagoljaškoga pisara Bartola Krbavca i otkrila visoku kulturu Like i Krbave prije dolaska Turaka. Ustanovila je koji su se kultovi svetaca utvrđivali na našem hrvatskom prostoru i pokazala utjecaje europskih crkvenih i svjetovnih vlasti na crkvenost na našem prostoru, posebno glagoljaškom. S tim u vezi uspješno je rješavala i povijest kalendara u našim rukopisnim kodeksima.

I još mnogo toga... jer je bila marljiva, samozatájna, zahvaljujući Bogu što je mogla raditi onaj posao koji je najbolje odgovarao njezinim ljudskim i znanstveničkim odlikama, posebice na polju naše kulturne povijesti, posebice povijesti glagoljaštva. Jedna je njezina odlika, koju je potrebno istaknuti, i koja ju je resila cijeloga života. Radila je u mladosti kao profesorica u gimnaziji, voljela je đake, ali posebice one koji su bili dobri u učenju i vladanju, jer su oni mogli postati uzor drugima. Zato se veselila uspjehu svojih suradnika, posebice onih koji su tek stupali na polje znanosti. Nije štedjela s pohvalama za naš rad, kad je bio objavljen. Dapače - pokazivala je da je pažljivo i sa zanimanjem

pročitala naše prve, ali i kasnije tekstove, a to je utjecalo na naš daljnji rad. Zahvalni smo joj za tu brigu i pažnju.

Posebnu je ljubav pokazivala djeci, i mojoj i drugih obitelji, vodeći ih na vjeronauk u Frankopansku, znajući da ih tako upućuje na pravi životni put. Suosjećala je s ljudima u neprilici i nevolji, te nije uz njih kao uglednici koje je spomenuo Isus, nego kao Samaritanac pomagala potrebnima, odmah, i da se to ne vidi.

U našoj je maloj intelektualnoj sredini, u kojoj se kretala kao znanstvenica, kao časna sestra, kao intelektuala, imala otvorene oči za sve probleme osoba s kojima je živjela i djelovala, spremna pomoći, savjetovati, izložiti se, ali reći i odlučnu riječ kad je trebalo.

Posebice neka bude ovdje rečeno: potekla je iz obitelji koja je uvijek s ponosom isticala svoje hrvatstvo, ne namećući svoje oblike iskazivanja ljubavi prema narodu, zemlji, zavičaju, kulturi, baštini. Svaki će to znati, ako bude htio, ako mu je Bog dao tu milost. Jer i ljubav prema svome narodu i prema svojoj domovini jest Božja milost. Opraštajući se od nje žalimo što je više nećemo vidjeti ni čuti, ali zahvaljujemo joj za sve dobro koje je sijala u naša srca i naš um.

To je dobro **svjetlo** sa svjetionika koje se ne gasi smrću, ni njezinom, ni našom. Dobro ostaje takvim i onda kad nas ne bude! Neka joj je lahka hrvatska zemljica koju je svim srcem voljela!

S. Agnezija – dr. sc. Marija Pantelić
povodom primanja počasnoga doktorata 1988. god.

